

В віках сія його величчя.
П'ятнадцять літ
Його потуга войовнича
Стрясала світ.
Його здіймала перемога
На верх подій...
А ти мавпуєш якомога,
Малий мавпій.

Він часто сам ходив до бою,
Як лев, і вів
Крізь пекло всюди за собою
Своїх орлів.
Він без вагання довірявся
Судьбі сліпій...
А ти лиш золота накрався,
Малий мавпій.

Він не одну було столицю
Своєю звав,
З них, мов корсети, силоміццю
Фортеці рвав;
Добув він штурмом сто бастілій,
Рвачкий борвій...
А ти з повіями лиш смілий,
Малий мавпій.

Світами гнав він по роздоллю
Під грім литавр,
В руках тримав він людства долю,
І меч, і лавр;
Любив він величі і слави
П'янкий напій...

А ти п'єш кров людську, лукавий
Малий мавпій.

Як він упав у невблаганну
Довічну ніч,
Розверзлись хлані океану
Йому навстріч;
Він щез у вирі, велет дужий,
Як дух грізний...
А ти утопишся в калюжі,
Малий мавпій.